

Arrest

nr. 140 815 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 7 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 7 mei 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot de onontvankelijkheid

van deze aanvraag. Op dezelfde dag geeft de gemachtigde de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2007 in België verblijven, geïntegreerd zijn en ter staving hiervan attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen, een actieve en passieve kennis van de Nederlandse taal hebben opgebouwd en dit staven aan de hand van diverse deelcertificaten en een arbeidscontract voorleggen van datum 22.06.2012 verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van een schoolattest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en veiligheid en nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mevrouw S. (...) diende een asielaanvraag in op 02.07.2007 en mijnheer S. (...) op 19.11.2007. Op 08.04.2008 werd de asielaanvraag van betrokkenen afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 15.07.2008. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar en 13 dagen voor mevrouw en ongeveer 8 maanden voor mijnheer - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)"

"(...) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° (hij) zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

- Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 08.04.2008;*
- Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: (zijn) haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 29.06.2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 07.05.2013. (...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

"(...) 2.2.1. NOPENS DE ONONTVANKELIJKHEIDSBESLISSING

(i) Schending van de materiële motiveringsverplichting (art. 1-3 29 juli 1991) iuo. art. 9bis Wet 15 december 1980 (hierna afgekort "Vreemdelingenwet")

De motivering van de bestreden beslissing terzake het afwezig zijn van buitengewone omstandigheden is manifest gebrekkig.

De bestreden beslissing laat niet toe het juiste motief te kennen voor de ontvankelijkheidsbeslissing.

De bestreden beslissing stelt zonder meer, en zonder verdere toelichting of definiëring van de notie, dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Zij motiveert evenwel niet om welke reden de verschillende aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

De bestreden beslissing ontwikkelt geen, minstens onvoldoende argumentatie c.q. motivering ter ondersteuning van de stelling dat er geen buitengewone omstandigheden zouden voorliggen.

Het argument dat verzoekers voor hun asielprocedure wisten dat hun verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan, kan niet worden weerhouden.

De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden wordt beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt behandeld en niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend.

Derhalve dient de (feitelijke) situatie beoordeeld op het ogenblik van de beslissing, zonder verwijzing naar verwachtingen welke verzoekers 6 jaar terug behoorden te koesteren...

Eerder werd door de Staatssecretaris reeds standpunt ingenomen m.b.t. het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009 voldoet ook aan de buitengewone omstandigheden. Dat werd alleszins mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de DVZ. (zie website kruispunt.mi.be)

In casu voldoen verzoekers aan de voorwaarden van art. 2.7 van voormelde instructie:

Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover

1) Ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 juni 2007, - datum van inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure, -waarvan het onderzoek tenminste één jaar heeft genomen bij de asielinstanties, namelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of in het voorkomend geval, de voormalige Vaste Beroepscommissie voorvluchtelingen. De vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf vangt aan op de datum van de eerste asielaanvraag in België.

2) De (een) schoolgaande kind(eren) minstens sedert 1 september 2007 school liep(en) in een door de één van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter-, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure; De bestreden beslissing is gebrekkig gemotiveerd waar zij geen rekening houdt met dit standpunt c.q. toezegging door de Staatssecretaris.

Minstens behoort de bestreden beslissing dit criterium te ontmoeten en toe te passen op de aanvraag van verzoekers.

Uit de stukken, zoals bijgebracht bij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, blijkt immers dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden van art. 2.7 van voormelde instructie.

(ii) Schending van het vertrouwensbeginsel

Patere legem quam ipse fecisti.

Gelet op het door de Staatssecretaris ingehuldigde standpunt, nl. dat indien voldaan is aan de voorwaarden van de Instructie, ook voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden, mochten verzoekers er redelijkerwijze van uitgaan dat de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden in casu vervuld was / is.

in dit dossier wordt deze gecreëerde verwachting c.q. vertrouwen, geschonden, doordat het standpunt eenzijdig wordt verlaten.

2.2.2. NOPENS HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Accessorium sequitur principale.

Gelet op de nietigverklaring van de voormelde ontvankelijkheidsbeslissing, dient ook de betekende bijlage 13 te worden vernietigd.

De bijlage 13 betreft immers een volgbeslissing van deze ontvankelijkheidsbeslissing (cfr. "In uitvoering van de beslissing van"). (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De Raad kan inzake de grief omtrent het niet toepassing van de instructie van 19.07.2009 enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

2.4. Waar de verzoekende partijen er zich in se over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van "de instructie van 19.07.2009" terwijl zij hier wel aan voldoen, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.5. De stelling van de verzoekende partijen dat de vernietiging van de instructie de verwerende partij er niet van heeft weerhouden de criteria toch verder toe te passen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

2.6. Waar verzoekende partijen het vertrouwensbeginsel geschonden achten, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te

houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

2.7. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

2.8. De verzoekende partijen stellen evenwel: *“Het argument dat verzoekers voor hun asielprocedure wisten dat hun verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan, kan niet worden weerhouden. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden wordt beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt behandeld en niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend. Derhalve dient de (feitelijke) situatie beoordeeld op het ogenblik van de beslissing, zonder verwijzing naar verwachtingen welke verzoekers 6 jaar terug behoorden te koesteren.”*

2.9. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat, wat betreft de aangehaalde elementen van integratie, deze niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat de asielprocedure van verzoekende partijen slechts één jaar en dertien dagen in beslag heeft genomen hetgeen geen onredelijke termijn is. Verzoekende partijen wisten ook dat hun verblijf tijdens de behandeling van hun asielprocedure slechts tijdelijk was en zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De Raad ziet niet in hoe de kritiek van de verzoekende partijen met betrekking tot dit motief hier afbreuk aan kan doen. Immers tonen zij met hun argumentatie niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te stellen dat verzoekende partijen wisten dat zij slechts voorlopig tot verblijf waren toegelaten in afwachting van de behandeling van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Bovendien heeft de asielprocedure geen lange tijd in beslag genomen. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de aanvraag, de feitelijkheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken onder de loep neemt en dit mede in haar beoordeling betreft. Dit houdt geenszins in dat zij de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet beoordeelt op het moment dat de aanvraag behandeld wordt, zoals de verzoekende partijen laten uitschijnen. De kritiek van de verzoekende partijen is geenszins ernstig.

2.10. De verzoekende partijen maken de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.11. Verzoekende partijen betogen aangaande de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten enkel dat deze mede vernietigd dienen te worden met de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag naar de correctheid van het argument als zouden de bevelen volgbeslissingen zijn, dient alleszins gesteld dat, nu het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing ongegrond is, verzoekende partijen niet kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat ook de bevelen om het grondgebied te verlaten moeten vernietigd worden.

2.12. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER